

tiden. Siden den politiske selvstændighed i 1957 har regeringen søgt at fremme industrialisering og udvikle en mere diversificeret økonomi. Et stort kapitel handler om byernes udvikling og funktioner i Malaya (inkl. Singapore).

Courtenay er kritisk over for den ricardianske tese om, at en international arbejdsdeling baseret på »komparative fordele« er til velsignelse for alle. Han ser bestræbelserne på diversifikation af produktionen som forsøg på at rette op på skævhederne i en ensidigt eksportorienteret økonomi. Det alternativ han foreslår sig (pp. 36-38) er imidlertid kun en variant af den allerede etablerede og cenerede arbejdsdeling mellem i- og u-lande, som tildeler u-landene en større del af den arbejdsintensive, lidet avancerede industri (f.eks. tekstilindustri). En udvikling i denne retning er i gang i Malaysia og andre u-lande, men der er ingen grund til at tro, at det vil ændre noget ved de grundlæggende skævheder.

Steen Folke

H. Brookfield (ed.): The Pacific in Transition.

Geographical Perspectives on Adaption and Change. Edward Arnold, London 1973. 332 s., talr. ill. og fotos. 15,5×23 cm. £ 6.00.

»The Pacific in Transition« er en interessant bog af flere grunde: den er en slags exposé over Brookfield-skolens idégrundlag, arbejdsmetoder og -emner. Derudover er selve dens emne spændende: hvordan sker udviklingen i Oceanien, der jo er unik, ved at dets landmasser er splittet op i et vældigt antal småøer. Brookfield har haft held til at samle en flok geografer om sig, der ikke blot har været initiativrige og nyvurderende, men de har været holdt sammen af en slags fælles idé. Den har beskæftiget sig meget med »tilpasning« og er måske derfor endt (foreløbig) i en slags humanøko-logisk retning. Man fristes til at tro, at selve området inspirerer til det – måske fordi de mange øer er så forskellige m.h.t. naturforhold, at de kan sammenlignes med en laboratorieopstilling.

De økologiske ideer er ved at undergå en betydelig modning, måske takket være den »kvantitative revolution«, som på sin vis er en forudsætning for, at »humanøko-logi« bliver andet end løs snak. Bidragyderne til Brookfield's bog (bedst kendt

er vel nok Waddell, Maude og Clarke) tegner et opmuntrende billede af de opnåede resultater og af fremtidige mål.

Bogen er vel værd at læse – også fordi den giver nogle charmerende glimt af de problemer, Stillehavsverdenen frembyder i udviklingsmæssig henseende.

Sofus Christiansen

J. R. Anderson: A Geography of Agriculture in the United States' Southeast.

(Geography of World Agriculture, 2). Akadémiai Kiadó, Budapest 1973. 136 s., 28 fig. 17×24 cm. \$ 6.60.

I forbindelse med den Internationale Geografiske Union's Commission on Agricultural Typology har den ungarske nationalkomité begyndt udsendelsen af en serie monografier, hvis første bind var Kostrowicki & Szczesny: Polish Agriculture. Det nu udsendte bind 2 skildrer ændringerne og dynamikken i det sydøstlige U.S.A.'s landbrug fra slavetid til nutid, fra plantagesystem til moderne kapitalistisk landbrug. Ændringerne i arealbenyttelsen hermed beskrives, ligesom de enkelte afgrøder gennemgås, og herind i flettes nogle få case studies. Arbejdet munder ud i et forslag til landbrugstypologi for regionen, idet der er udarbejdet en række kort over vigtige landbrugsfaktorer, men uden den konklusion, man kunne forvente i form af en landbrugsregionalisering.

Viggo Hansen

Melvin Albaum, with the collaboration of Shane Davies: Geography and Contemporary Issues: Studies of Relevant Problems.

John Wiley & Sons, New York m.fl. st. 1973. 590 s. ill. 17×23 cm. £ 5.50. (Paper £ 4.00).

I sit forord redegør udgiveren for bogens intentioner, idet han ønsker at fremholde den række af spørgsmål og problemer, som det amerikanske folk blev konfronteret med i 1960'erne: fattigdommens og minoriteternes problemer, truslen fra miljødelæggelsen, virkningerne af befolkningsvæksten, problemer i forbindelse med byerne og livet i disse, og endelig de chokbølger, der ramte det amerikanske folk som følge af vold og konflikter fra ungdommens side. Problemstillingen er nok på sin vis U.S.A.-amerikansk, og be-

handlingen koncentrerer sig da også udelukkende til U.S.A., men tiden har på den anden side vist, at det er et alvorligt og omend ikke globalt så dog alment for den vestlige verden. Det må regnes for de amerikanske geografers fortjeneste, at de har taget disse aktuelle problemer op til behandling og analyse, og udgiveren har megen ære af at have foretaget et omhyggeligt udvalg af forskningsresultater på de nævnte felter og samlet dem på et for geografer og andre samfundsinteresserede let tilgængeligt sted. Kredsen af bidragydere hører til de bedste navne inden for kulturgeografiens nyere retninger. Bogens 38 » kapitler « behandler lige så mange enkeltsider af den humane økologi, de fleste på kun en halv snes sider, og værket er derfor velegnet til en hurtig belysning af enkeltp problemer, mens fodnoter og litteraturhenvisninger sørger for muligheden for en videre fordybning i emnet. På en måde afhjælper Melvin Albaums bog et ofte følt savn af den side af den politiske geografi, der beskæftiger sig med konfliktsituationer inden for staten og samfundet.

Viggo Hansen

Hans Otzen: Probleme der Nahrungsmittelversorgung Südamerikas.

Dargestellt an ausgewählten Beispielen. (Kölner Forschungen zur Wirtschafts- und Sozialgeographie, Bd. XVIII). Franz Steiner Verlag, Wiesbaden 1973. 231 s., 62 tabeller, 3 kort. 16,5×24 cm. DM 18.00.

Bogen tager det skarpe modsætningsforhold mellem områder med overskudsproduktion af fødevarer og med underskud af samme op til en geografisk analyse. Ved eksempler fra Sydamerika, nemlig fra Bolivia, Venezuela og Argentina gennemgås levnedsmiddelproduktionen, behovet og eksportimport, endvidere de regionale afvigelser, som er knyttet til industri- og minedriftsområder eller til afsides beliggende regioner, hvor manglende transportmuligheder ofte er en af grundene til forkert fordeling. For hele verdensdelen gives i oversigtsform en interessant og dokumenteret inddeling i områder med sultende (dvs. i reglen underernæret eller fejler næret) befolkning på grund af enten 1) dårlige naturgivne produktionsmuligheder (f.eks. Altiplano og Nordøstbrasilien) eller 2) ikke udnyttede muligheder (Centralbrasilien, Venezuela, Chile) og områder med en tilstrækkelig